

Graokamrene

Jætteland

Pelsjægerkysten

Havdybet

Odemarken

Kongsgården

Alfehojene

Dværgehulerne

De Sydlige Riger

Denne bog har lix 23.

Katla & Knøs

De levendes land

SKREVET AF PETER GOTTHARDT

ILLUSTRERET AF TOMMY KINNERUP

Pigen Katla blev fanget af røvere for et par år siden og solgt som træl. Nu har hun fået sin frihed.

Drengen Knøs ved god besked om trolde, havfruer og andre væsner i skov og vand.

Sværdet Tyrfing blev smedet af to dværge, der lagde en forbandelse i det.

Krigeren Bjarke er lige så rolig, som han er tapper. Han vil gøre alt for at beskytte sin konge, Hrolf.

Skjoldmøen Hervør er lige så tapper, som hun er hidsig. Hendes liv er gået med kamp og krig.

Knøs og hans venner sad på jorden foran den hule, hvor de havde tilbragt natten. Bag dem stod ponyen Ædedolk og gumlede på en tot vissent græs.

Vi er en mærkelig flok, tænkte han og så rundt på dem. Bjarke har altid været en varbjørn. Nu er han en rigtig bjørn. Hervør har fået livet igen. Vi måtte hente hende op fra dødsriget. Det var Ædedolk, der kendte vejen. Den pony er noget helt for sig selv!

Og så er der Katla. Hun er så stille af sig. Men

hun er vist den modigste af os. Hende bliver jeg nok aldrig klog på. Det gør heller ikke noget. Hun er den bedste ven, jeg kunne ønske mig.

”Hvad gør vi nu?” spurgte Bjarke.

”Prøver at redde kong Hrolf,” svarede Hervør.

”Hvad ellers?”

”Der er intet, jeg hellere ville,” sukkede Bjarke.

”Men hvordan? Hans fjender har Tyrfing nu. Og de vil ikke tøve med at bruge det.”

”Derfor må vi skynde os til kongsgården og advare ham,” sagde Hervør. ”Så kan hans krigere og vi stå vagt om ham dag og nat.”

”Det bliver mere end svært at nå frem i tide,” sagde Knøs. ”Vi er langt oppe i Nordmark. Der er mange dagsrejser herfra til kongsgården. Vi har ikke vores heste mere. Og vinteren er begyndt.”

Katla vendte sig mod ponyen og spurgte: ”Hvad siger du, Ædedolk? Du plejer at vide, hvad vi skal gøre.”

”Ikke denne gang,” sagde Ædedolk. ”Jeg kan ikke bære mere end én af jer. Og Knøs har ret. Der er lang vej hjem.”

Hervør rejste sig med et sæt.

”Så må vi se at komme af sted nu,” sagde hun.

”I stedet for at sidde her og snakke.”

”Vi kan ikke nå det,” sagde Bjarke opgivende.

”Måske, måske ikke,” svarede Hervør. ”Men jeg giver ikke op på forhånd. Og det gør I heller ikke. Kom så!”

Hun greb bjørnen i nakkeskindet og trak ham op at stå.

”Ja, ja, jeg er klar nu,” brummede Bjarke.

Knøs kunne ikke lade være med at le. Han sprang op og hjalp Katla i sadlen. Så begav de sig på vej alle fem.

Egnen var øde. I dalene mellem de nøgne klipper stod buskene uden blade. Himlen blev stadig mere grå og tung.

”Vi får vist sne inden længe,” sagde Bjarke. ”Lige hvad der manglede.”

”Hvad går der af dig, Bjarke?” spurgte Knøs. ”Det ligner dig ikke at være så modløs.”

Bjarke rystede på sit lodne hoved.

”Jeg forstår det heller ikke,” svarede han. ”Men jeg føler mig så sløv og søvnig.”

”Nå, sådan!” sagde Knøs. ”Det må være din bjørnekrop, der vil sove vintersøvn. Den gør klar til at gå i hi.”

”Det går ikke!” udbrød Bjarke. ”Vi skal jo hjem og redde Hrolf. Du må ruske op i mig, hvis jeg falder hen. Lover du det?”

”Jeg skal nok holde dig i ørerne,” lo Knøs.

Hervør gik med raske skridt ved siden af Ædedolk.

Katla skævede til hende et par gange. Til sidst tog hun mod til sig op spurgte: ”Hvordan er det at være død?”

”Det kan jeg ikke huske,” svarede Hervør. ”Måske er der ikke noget at huske? Jeg ved det ikke. Men jeg ved, at jeg er vendt tilbage til de levendes land. Og her er herligt at være.”